

Stanislav Hrabí

Scénář – Přepadení (pracovní verze)

Postavy:

Muž - Nejmenovaný muž, libovolného věku. Musí vzbuzovat dojem přemýšlivého, citlivého člověka.

Žena - Nejmenovaná žena, stejného věku jako muž výše. Na první pohled křehká, zranitelná. Násilník – Silný, ale jinak spíše nevýrazný s výjimkou toho, že bude mít na sobě něco nepřehlédnutelného – např. tričko s nějakým nápisem...

Potřebné lokace:

nemocniční jednotka intenzivní péče - musí vypadat co možná nejvíce ponuře - tedy - málo světla, jediný zvuk kolem je pípání různých lékařských přístrojů
ulička, na které dojde k přepadení - jakákoliv úzká málo osvětlená ulička, působící stísnujícím dojmem - nejlépe v nějaké zapadlé, špinavé čtvrti
pár dalších libovolných míst- například malebný les, či louka; prosluněné náměstí překypující životem; tramvaj...

Poznámka ke způsobu ztvárnění:

v celém filmu se nebude mluvit. Veškeré jednání bude jasné z mimiky, gestikulace, z kontextu a z vnitřního monologu Muže.

v pozadí hudba (Ennio Morricone – Chi Mai – s potlačenými basy na minimum, aby to neznělo tolik uměle a s malinko sníženou rychlostí, aby bylo docíleno „táhlého“ dojmu).

v průběhu filmu se prolíná retrospektiva se „současností“. „Současnostní“ prostřihy budou doplněny na základě konečného prostředí. Vesměs se bude jednat o paralely na základě obrazové či významové podobnosti.

při změně lokací se vkládají různé zdánlivě nesouvisející záběry – záležitost až na střížně – hlavní (a možná jediný) bude detailní záběr na mísu ovoce. Bude zabíraná v delším časovém úseku – od čerstvé po hnijící – vyjadřuje destrukci krásna...

Samotný scénář:

Pozn: *kurzívou* – je psán Mužův vnitřní monolog
normálním písmem - jsou psány události, které se dějí a které zabírá kamera
(v závorkách) – jsou psány poznámky pro kameru (C- celek, PC- polocelek, D- detail)
(v závorkách *kurzívou*) – poznámka pro způsob vnitřního monologu

Černá obrazovka. Začíná hudba. Úvodní titulky. Při nich se objevují záběry (fotky) nemocnice (střídání C –jednotlivé lokace, PC-zvláštní „kouty“, D-přístroje, nápisy), různých „bezmocných“ lidí (PC,D), hřbitovů zapadaných listím (D-fotky u hrobů, PC-vadnoucí květiny...)

Skončí úvodní titulky. Muž sedí v místnosti JIP, dívá se přes zamlžené okno ven. Kamera zabírá jeho (D, pak PC, pak C), pak celou místnost (C), která musí vypadat co možná nejvíce ponuře jak to jen půjde. Detaily (PC,D) na přístroje a na různé nemocniční vybavení. Nakonec se kamera zastaví na posteli, v níž leží Žena (PC,D). Vypadá jako když spí, ale na to má příliš vybledlou barvu v obličeji a nehýbe se. Ve skutečnosti je v kómatu. Muž dlouho mlčí než začne jeho vnitřní monolog, v němž mluví střídavě sám k sobě a k nepřítomné osobě (Ženě). Mezi větnými úseky dělá výrazné pauzy.

Každý den je něco takového v novinách. Každý den a děláme, že to nevidíme. Vraždy,

přepadení, znásilnění. Myslíme si, že my jsme ti, které to nemůže potkat. Ani naše blízké. Taký jsem si to myslel. A ona tu teď leží. Bez pohybu. A podle těch lidí v bílém, pro něž začíná být přítěží i bez naděje. Proč? Proč to musela být zrovna ona?...

Nyní se použije retrospektivní pohled, komentář Muže je ale stále ze „stejného času“. Muž jede v tramvaji (C- lidi v tramvaji, PC- zvláštní osoby, Muž, D – obličej), dívá se přes zamlžené okénko ven (C- okolí, PC- kaluže či odpadky u cesty) pozoruje lidi (PC, C– podle toho, co na nich bude zajímavé – především obličej..) a vypadá smutně. Celá atmosféra vypadá smutně. Muž kreslí na zamlžené sklo prstem (D- prst, PC- přihlížející lidé, D- opět prst) co ho zrovna napadne.

Jak to všechno začalo? Zrovna jsem se dozvěděl od svojí tehdejší holky, že mi dává kopačky. Ani jsem ji nestál za to, aby mi to řeka do očí. Stejně jsem pro ni nikdy nic neznamenal, jen jsem si to neuvědomoval. Ona za to nemohla. Prostě jsem ji přestal bavit. Když o tom tak přemýšlím, ještě že tak. Lepší než kdybych si ji vzal a pak se musel tahat po rozvodech...

Muž vylézá z tramvaje (D- nápis vystupovat, PC- socha T.G.M) a vstupuje do studovny (C- identifikace na „pípatku“) na lékařské. Sedá k počítači a zapíná nějaký obecně známý, studenty nenáviděný program (C- letmý záběr lidí, kteří tam sedí – Žena se na něho podívá, pak se věnuje dál práci, D-obrazovky, PC- prsty bušící do klávesnice, D- opět obrazovka)(zobrazen je např. grafický režim editoru vim pro syntaxi jazyka C či něco podobně známého).
Jo – všechno tehdy vypadalo hrozně, ale pak se to změnilo, protože jsem potkal ji.
(při tom se smutně zasměje)

Na rameno mu jemně zatuká Žena, která zřejmě sedí u vedlejšího počítače ve studovně a potřebuje s něčím poradit. Kamera je zabírá oba, pak i jejich okolí. Ze záběrů a gestikulace obou dvou je jasné, že se seznámili a už se nezajímají o svou práci na PC ale o sebe na vzájem.

Potkat takovou krásnou, milou holku zrovna když se chlap rozejde. Měl jsem pocit, že to je snad nějaké znamení či co...

Ukázáno, jak si mění navzájem čísla a na něčem se domlouvají. Dále nějaké ty schůzky (jejich přesná forma bude provedena po konzultaci s dalšími lidmi a možná i herci pro dosažení co největší reálnosti a romantičnosti – rozhodně se budou objevovat záběry D-očí, rukou, PC-gesta, C- Muže a Ženy; po vymýšlení této části si nejspíše ještě seženu „externí spolupracovníky“)

Všechno tehdy vypadalo ... jako pohádka.

Záběr (C, následně PC na výrazná zákoutí, D na nádobí, květiny či svíčky) nějakého vysoce romantického místa – například nějaké „posh“ restaurace... Muž dává Ženě prstýnek, ona si ho radostně bere (PC – předávání, D- bere ho do rukou) – zbytek po rozmluvě s teamem...

Jo – jenže život nebývá pohádkou (hořký, velmi suchý polo-smích). Dřív nebo později se všechno podělá. Většinou tehdy, kdy to člověk nejméně čeká.

Střih na temnou uličku někdy večer (C- celá ulička, D- pouliční lampa). Muž dává najevo, že něco zapomněl (PC- ruce)(může být zdůrazněno prostřihem na danou zapomenutou věc – např. peněženku), dává najevo Ženě, ať chvíli jde napřed a sám běží do jejich nyní zjevně společné domácnosti.

Chtěli jsme spolu a s pár přáteli na kuželky. Kdybych si tehdy nezapomněl ten mobil.

(Podlomeným hlasem) Kdybych byl jen o něco více pozorný, mohlo být všechno jinak...

Muž se vrací do bytu (PC-dveře), dívá se na předmět, pro který se vracel (D na daný předmět), najednou se zastaví a zarazí.

Říká se, že když vám na někom opravdu záleží, že ucítíte, když se mu něco stane...

Velmi temná ulička, v ní se velmi plíživě zezadu blíží k Žene násilník (C pak PC pak opět C z pohledu násilníka). Doběhne k ní. Ucpává jí ústa (D na ženin vystrašený obličej). Žena se snaží vyprostit (PC-zápas) Násilník jí dá nůž pod krk (D-čepel, D-slzíci, vystrašené ženiny oči), začne strhávat šperky (D-krk, D-ruce obou dvou). Poté jí táhne o kus dál do boční uličky, kde jí povalí na zem (C-padající Žena, jsou vidět záda Násilníka).

Měl jsem pocit, že je v nebezpečí. Tak silný. Tak zvláštní...

(Stínové divadlo –C – na zdi je vidět stín) Násilník znásilňuje Ženu, následně jí podřízne. (D-na kameru stříkne umělá krev). (C-záběr na Násilníka stojícího nad Ženou – ta v záberu není)Kopne do ní a jde pryč.

(tuto scénu záměrně co nejsuggestivněji)

Muž běží ulicí (C- z boku), mine boční uličku až dorazí k místu srazu (C-místo, PC-místa, kde by čekal, že bude, D- nějaká zvláštnost – třeba zvláštní člověk stojící opodál). Vidí, že Žena tam není, hledá ji okolo.

Nikde nebyla. Doufal jsem, že někde potkala nějakou kamarádku a zakecala se – jak to holky mají ve zvyku...

Muž jde ulicí zpět a najde polomrtvou (D-Mužovi oči – nevěřící výraz) Ženu. Opře se o zeď (C-zepředu) a sjede do podřepu.

Nemohl jsem tomu uvěřit. Kdo by něco takového udělal? Proč musí všechno krásné skončit?

Muž drží hlavu v dlaních (PC-na hlavu a vršek těla).

Zatmění obrazovky. Záběry nemocnice (C- nemocnice zvenku, PC- chodby s omšelým zařízením, PC- unavení lidé, čekající na vyšetření, D-na různé nápisy)

Nyní se retrospektiva vrací do současnosti.

Už tu leží několik dní a každým dnem vypadá bledší a bledší. (Se zoufalstvím v hlase) Když jsem se ptal lékaři, jestli se z toho dostane, trvalo mu dlouho, než odpověděl. Řekl, že má stále šanci. Ale jeho oči říkaly něco jiného.

Záběr na ležící Ženu a na místnost JIP(D- její bledý obličej, PC- postel, v níž leží, D-Muž jí hledí po ruce...).

Opět retrospektiva

Záběry policejní stanice (PC-znak policie, nápis, C- chodba, PC- dveře kanceláře)

Muž do ní vstupuje a baví se s policistou (C-místnost – oba v záběru, PC- na policistu, pak na Muže). Na rozloučenou si podávají ruce (PC- ruce)

Před pár dny jsem se stavil za starým kamarádem na policii. Říkal, že toho šmejda najdou a dostane, co zaslouží. (zlomeně) I když – jí to nevrátí... Alespoň to neudělá znova...

Zpět současnost.

Muž stále sedí u postele. Obdobné záběry jako na začátku.

V jednom okamžiku je život jako pohádka, vzápětí jako noční můra. Nedokážu si představit, co si musela vytrpět. Dal bych cokoliv za to, aby se uzdravila. Cokoliv...

Záběr na dveře (PC) a na muže jak odchází.

Musím už jít, miláčku. Zítra přijdu zas. Myslím na tebe...

Muž odchází – ve dveřích se ještě otočí a podívá se na ni (D-Mužovy oči, D-Žena v posteli). Pak za sebou zavírá. Pípačka (měřič tepové frekvence) pípá. Stmívá se obrazovka (C-muž odcházející chodbou). V posledních tónech písně se smívá rozdíl mezi zvukem orchestru a pípačky. V černé obrazovce se ozve závěrečné „píííp“.

KONEC